

Hồi thứ chín mươi tám

QUÁI KHÁCH QUÈ CHÂN

Dương Qua nhú mày mỉm cười gọi :

- Cố nhân lâu ngày cách biệt hôm nay trời xui gặp lại, tại sao lại vội vã ra đi ?

Doãn Khắc Tây vòng tay cười nói :

- Dương đại hiệp, thật chúng tôi vô ý quá.

Tiêu Tương Tử còn nhớ ở Chung Nam Sơn đã bị nhục với Dương Qua, dù chàng lúc đó đã bị chặt tay. Tuy cách biệt trên 10 năm, Doãn Khắc Tây vẫn còn có dịp nghe võ công của Dương Qua ngày càng tiến triển. Bởi vậy, gã xét mình không phải là đối thủ của Dương Qua, nên chẳng dám nấn ná lâu, chỉ nhìn sơ Dương Qua rồi rút lui xuống lầu.

Cái người mặt đen mà Dương Qua không biết ấy là tên võ sĩ của Hốt Tất Liệt. Người này rất tự phụ. Lúc bấy giờ hắn đã cùng với Doãn Khắc Tây và Tiêu Tương Tử đi do thám tình hình trong thành mà chẳng ai để ý biết được. Cái tánh tự phụ của gã võ sĩ này là thường hay nhìn người bằng nửa con mắt, đến lúc thấy hai bạn đồng hành toan rút lui xuống lầu, gã giương mắt thao láo nhìn Dương Qua rồi bảo 2 bạn :

- Tiêu Tương huynh ! Doãn Khắc huynh ! Chuyện gì mà phải dừng bước, nếu gặp khách dữ, bạn tà thì càng cao hứng chứ có sao ? Vậy nhị vị có sợ thì hãy đi trước để tiểu đệ nói chuyện với gã.

Gã võ sĩ này nói tới đây đưa ra một nắm tay thực to nhắm ngay vai Dương Qua mà thoi tới. Gã tưởng với nắm tay này chuyên nhập vào mình đối phương thì chẳng đập tay cũng gãy xương.

Dương Qua nhìn thấy trong nắm tay của gã có nhiều môn tà độc thì biết rõ người này đã luyện được Độc Sa Chương, nên giả cách không chú ý tới mà nghĩ thầm:

- Ta chẳng muốn hơn thua với 3 người này làm gì. Hiện ta chỉ muốn thăm dò Hoàng lão tiên bối về câu chuyện Nam Hải Thần Ni.

Đột nhiên cái nắm tay sắp chạm vào tay chàng, chàng vươn tay ra gạt một cái kêu một tiếng “bình” thật to.

Hoàng dục Sư trông thấy rõ ràng, ông hoảng hốt nghĩ thầm :

- Chương phong của Dương Qua thật quá hay !

Ông không ngờ võ công của Dương Qua trác tuyệt và tiến triển tột bực như ngày nay.

Lại nghe tiếng “binh binh” liên hồi, Tiêu, Doãn hai người trúng chương phong của Dương Qua tạt chạm vào vai. Dương Qua thấy Doãn Khắc Tây đã có lễ phép đối với mình nên mới dung tha cho cả bọn.

Hoàng dục Sư cả cười nói :

- Dương lão đệ ! Người mới chế ra một đường chương pháp hay là học được của bực cao minh nào ? Lão phu xét thấy Dương bằng hữu đã tạo được một kỳ chương lạ nhất trên đời, thực là một điều may mắn.

Dương Qua đáp :

- Đây là do sự truyền dạy của Hoàng tiên bối đó chớ.

Bấy giờ chàng liền đem sử dụng những chiêu số tuyệt đẹp trong ám Nhiên Tiêu Hồn Chương pháp cho Hoàng dục Sư xem.

Hoàng dục Sư đưa mắt thấy tay áo của Dương Qua huy động như cuồng phong, cánh tay đưa ra như vũ bão, sử dụng một chiêu ngắn là “Trì nê đáỉ thủy” rồi biến qua chiêu kế là “Thân bất phủ mạo”. Cả 3 người Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây và gã võ sĩ mặt đen đều bị chương phong vây hãm.

Thân hình 3 người này như lọt vào ngọn sóng triều dôi qua đập lại, theo sự chuyển động chương pháp của Dương Qua.

Cả 3 vô phương chống cự, toàn thân mỗi người rung lên bần bật và chực ngã quy xuống sàn lầu.

Hoàng dục Sư nâng ly rượu lên uống cạn và than rằng :

- Người xưa hay ngâm thơ và uống rượu, còn lão phu hôm nay ngồi nhìn tiểu huynh đệ thi triển võ công mà uống rượu, thật là một điều hào hứng từ xưa tới nay chưa có một.

Dương Qua nói :

- Xin mời Hoàng lão tiên bối chỉ điểm cho một chiêu.

Nói xong chàng bủa ra một chương hướng vào Hoàng dục Sư.

Hoàng dục Sư chẳng dám khinh thường, liền đưa tay trái ra đỡ và đánh tạt vào hai người Tiêu, Doãn.

Thấy gã võ sĩ mặt đen đi đến, Hoàng dục Sư lại nâng ly lên uống ngụm rượu, đưa ra một chương.

Dương Qua giương mắt lên nhìn thất chưởng pháp của ông tuyệt cao diệu nên nghĩ rằng :

- Nếu ta chẳng dùng hết toàn lực mà công địch thì để gì Hoàng dục Sư lại chịu sử dụng chưởng pháp mà ta đoán là học được của Nam Hải Thần Ni ?

Do đó chàng vận khí Thiên Cung tụ vào đơn điều, thôi thúc chưởng lực đánh vào ba người Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây và gã võ sĩ mặt đen.

Hoàng dục Sư đánh trả lại vào chưởng, thì có cảm giác chưởng phong của Dương Qua tựa hồ như làn sóng cuông nộ đang thi nhau bủa đầu ghềnh. Không hiểu Dương Qua đã học đâu môn chưởng pháp giỏi như vậy nên ông nghĩ thầm :

- Chưởng lực của thiếu niên mà đã cao kỳ như thế, sau này ắt là kỳ nhân trong thiên hạ.

Bây giờ gã mặt đen lui tới không vững, đôi chân tựa hồ hồng trên mặt đất. Gã ngã về phía Hoàng dục Sư.

Hoàng dục Sư đưa chưởng ra chế ngự làm cho tất cả rượu trong bình trước mặt ông bay lên như sa mù.

Còn Doãn Khắc Tây và Tiêu Tương Tử chân tay rụng rời tựa hồ như bị chưởng phong của Dương Qua đánh ngã vậy.

Hoàng dục Sư hô to :

- Tốt lắm!

Ông liền đặt ly rượu lên bàn, giơ tay hữu lên đánh trả lại một chưởng

Dương Qua thích chí, la lớn :

- Tốt lắm !

Hai người thi nhau trao đổi chưởng lực, thân thể ba người Doãn Khắc Tây như một trái cầu da, lộn vòng trên không trung.

Dương Qua chỉ dùng có phân nửa thành lực ám Nhiên Tiêu Hồn chưởng, Hoàng dục Sư thì dùng Lạc Anh chưởng pháp, thân mình như một cánh bướm bay lượn.

Ông đưa mắt nhìn thấy Doãn Khắc Tây thân mình bay lượn như một mũi tên thì đã rõ gã không còn đủ sức chịu đựng hay chống trả, nên liền đưa ra một chỉ, tiếng kêu “tăng tăng” nổi lên, một luồng dịch phong kèm theo một sức nặng trầm trầm xạ ra.

Kế đó Hoàng dục Sư phát thêm ba tiếng “tích, tích, tích” nữa làm cho Tiêu Tương Tử và hai người kia đều nằm im trên mặt sàn lâu.

Ngón Đàn Chỉ Thần Công này thực là một chỉ phong vô cùng ác liệt, nhưng đối với ám Nhiên Tiêu Hồn Chương của Dương Qua thì hai môn này tương đương, thật chẳng ai hơn ai được. Do đó họ ra hiệu hòa với nhau/

Hai người vui cười hỉ hả, trở lại bàn tiếp tục ngồi uống rượu.

Hoàng dục Sư nói :

- Lão đệ ! Theo sự nhận xét của ta, chương pháp uy dũng của ngươi chắc chắn là cao hơn Giáng Long Thập Bát chương của tiểu tể Quách Tĩnh và Lạc Anh chương pháp của ta cũng không bì kịp.

Dương Qua khiêm tốn trả lời :

- Vãn bối có nghe lão tiên bối luyện được môn chương pháp kỳ lạ của Nam Hải Thần Ni, chẳng hay lão tiên bối có thể ban cho vãn bối xem qua một tí được chăng ?

Hoàng dục Sư lấy làm lạ hỏi :

- Nam Hải Thần Ni là ai ? Ta chưa hề nghe ai nói tới lần nào !

Dương Qua sắc mặt biến đổi, liền đứng dậy nói :

- Không lẽ trên đời này không có Nam Hải Thần Ni ?

Hoàng dục Sư thấy mặt chàng biến sắc, lòng kinh ngạc nên cất tiếng trầm trầm nói :

- Chẳng lẽ là một kỳ nhân vừa xuất hiện trong những ngày gần đây ? Lão phu chưa nghe thấy lần nào.

Dương Qua ngơ ngác ngồi yên, lòng bối rối và hồi hộp, chàng nghĩ thầm :

- Quách bá mẫu đã nói rõ ràng Long nhi đã được Nam Hải Thần Ni cứu mạng, chẳng lẽ dùng lời ma tiếng quỷ gạt người ? Không lẽ bá mẫu gạt ta ? Đúng rồi, bá mẫu đã gạt ta ! Đúng rồi !

Chàng ngược mặt lên trời kêu “a” một tiếng, đôi mắt chảy dài hai dòng lệ thảm.

Hoàng dục Sư kinh ngạc :

- Lão đệ có chuyện gì khó xử, hãy kể cho lão nghe may ra lão phu có thể giúp đỡ.

Dương Qua rên rỉ :

- Vãn bối lòng rối như tơ vò, nên nói những lời kém suy nghĩ, xin tiên bối thứ tội.

Dương Qua nói xong, phép phẩy tay áo bước xuống lầu. Nội cái phất tay cũng phất ra tiếng loảng xoảng. Hoàng dục Sư không rõ lý do gì, lẩm bẫm :

- Nam Hải Thần Ni là ai kìa ?

*

* *

Dương Qua chạy bất kể ngày đêm, suốt mấy ngày ròng rã chẳng ăn chẳng ngủ. Tâm sự đau buồn đang thi nhau cuộn cuộn. Chàng muốn tự tận nhưng ý nghĩ về Tiểu Long nữ cứ lảng vảng trong đầu óc.

Chàng cố xua đuổi không dám nghĩ nữa. Một màu đen tối bủa vây ! Chàng chạy bất kể đường lối.

Suốt 3 ngày đêm chàng đi đến một con sông thực lớn, chắn mất lối đi, lòng chàng thêm rộn rã, vội vàng nhìn xem tứ phía, thì thấy trước mặt có một con thuyền phất phới cánh buồm nâu.

Chàng tung người nhảy xuống thuyền mà không hỏi gì cả, chỉ lấy ra 2 lượng bạc giao cho chủ thuyền và giục đi gấp.

Chàng cũng không buồn hỏi con thuyền này sẽ đi về đâu, cứ nằm ngay xuống sạp thuyền ngủ một giấc mê man.

Thuyền xuôi về Đại Giang Đông, sóng vỗ rì rào, mênh mông trời nước. Lúc Dương Qua tỉnh dậy, thì thuyền đã đỗ bến, ghé vào một chợ thương cảng rất sầm uất.

Thuyền ghé vào bờ cát hàng hóa, trong vòng 3 ngày thì xong. Thuyền lại trưng buồm ra khơi.

Dương Qua như say như tỉnh, không nghĩ đến thuyền này sẽ đi về đâu, đêm đêm tay chống mạn thuyền dưới ánh trăng già thở dài rên siết, hoặc cất tiếng rú ngân dài, hoặc cười sặc sụa, làm cho những người khách thương trong thuyền lầm tưởng chàng là tay lãng tử giang hồ, không còn chú ý tới nữa.

Một ngày nọ, thuyền ghé bến Giang Âm, chủ thuyền nói với Dương Qua lời từ biệt vì thuyền sẽ xuôi Nam, xuống phủ Gia Hưng gần kinh đô Lâm An mua lụa, tơ ...

Dương Qua nghe nói 3 chữ “Gia Hưng phủ” làm cho lòng chàng chua xót nghĩ thầm :

- Thân phụ ta xưa kia bị Hoàng Dung sát hại tại Phủ Gia Hưng, miếu Dương Thiết Thương, không biết mộ phần xây cất tại nơi nào ? Ta là con mà không rõ hài cốt của phụ thân đã chôn cất nơi nào, thật là bất hiếu.

Chàng liền tỏ lời nài nỉ và chịu thêm vài lượng bạc để quá giang đến Gia Hưng.

Bấy giờ ở Giang Nam tuy vào tiết Trọng Đông, không có tuyết đổ, giá băng như ở Bắc phương, nhưng khí trời lạnh thấu xương.

Thuyền vừa đỗ bến, Dương Qua đã nhảy lên bờ, dầu chàng vấn cái khăn mỏng mình khoác áo toi bằng cật, nhắm phủ Gia Hưng đi tới.

Khi tới nội thành thì trời đã lờ hoàng hôn, chàng liền ghé một quán rượu dùng cơm và hỏi thăm miếu Vương Thiết Thương ở phương nào.

Mặc dù gặp lúc tối trời, gió lạnh thấu xương, chàng không kể gì đường đêm tối lạ, ra đi tìm ngôi miếu vũ.

Chàng đi đến Vương Thiết Thương miếu thì đã canh hai, gió vẫn chưa ngừng thổi, mây mù che khuất ánh trăng, làm cho bầu trời càng u ám.

Chàng đưa mắt nhìn trong màn đêm mờ mịt, chỉ hiện lò mờ miếu xưa cũ kỹ, không người tu bổ, hai cánh cửa lâu ngày mục nát xiêu vẹo, nằm nghiêng ngả một bên.

Dương Qua bước vào trong miếu nhìn thấy nhện giăng cửa mốc, dĩ nhiên là ngôi miếu đường hoang vắng, không kẻ lửa hương.

Chàng ngồi trên điện, nhớ lại câu chuyện 30 năm về trước, cũng tại đây cha chàng đã bị người giết chết rất thảm thương ! Chàng không rõ mặt mũi phụ thân ra sao. Từ thừa chàng mới chào đời, đến ngày cha chàng khuất núi chẳng biết đã xảy ra bao nhiêu thảm cảnh, chàng đưa mắt lên nhìn thần tượng Vương Thiết Thương, và nghĩ một đời khai quốc công thần giờ đây không người hương khói, để cho tượng thân bị một ăn loang lở, màu sắc đen mờ. Bất giác chàng thở dài ảo não, tưởng đến phụ thân lòng đau như muối xát, kim châm.

Chàng lần đi khắp miếu, đưa mắt quan sát mọi vật, dùng tâm tìm kiếm xem phụ thân chàng có để lại di tích gì không ?

Nhưng đã 30 năm qua, làm gì còn gì nữa ? Chàng đi ra sau miếu, ngó thấy 2 cây đại thọ che khuất 2 nấm mồ, trước mỗi nấm mồ có dựng một tấm mộ bia bị rêu phủ đầy.

Dương Qua đưa tay áo phất nhẹ một luồng dịch phong đánh vào mộ bia để lộ ra hai hàng chữ của mỗi tấm.

Một tấm ghi rằng :

“Dương môn liệt nữ Mục Thị chi mộ”

Còn tấm kia đề rằng :

“Bát tiểu đệ tử Dương Khang chi mộ”

Kế đó là một hàng chữ nhỏ lơ mờ : “...bất tài nghiệp sư Khuu Xứ Cơ lập bia”...

Dương Qua ngơ ngẩn nghĩ thầm :

- Dương môn liệt nữ Mục Thị là ai kìa ?

Chàng lại nghĩ mà giận cho lời chú trên bia mộ của cha chàng, chàng lẩm bẩm rằng :

- Lão đạo Khuu Xứ Cơ thật tình ! Cha ta đã chết rồi, chuyện gì lập bia mộ lại phơi bày lỗi lầm của người chết ? Cha ta đã làm chuyện gì mà gọi là “bất hiếu” ? ô ! Lão đạo mũi trâu này thực là khó chịu. “Bất hiếu” cái gì ? Sau này ta sẽ đến Toàn Chân giáo mà giết chúng một trận cho bõ ghét. Mỗi hận này khó mà tiêu được !

Sấn cơn giận, chàng vung ra một chưởng làm vỡ nát hai tấm mộ bia.

Sau khi đánh vỡ hai tấm mộ bia, bỗng nghe từ hướng Bắc truyền lại tiếng chân người đi rất nhanh và thực nhẹ như chiếc lá rụng, chứng tỏ người này là một tay khinh công thượng thặng.

Nghe cho kỹ tựa hồ như hai con thú chạy nhanh, giẫm trên đất, bên nặng bên nhẹ khác nhau, thực mà một môn pháp công kỳ lạ.

Dương Qua động tính háo kỳ, lẳng tai nghe tiếng chân người này bước vào Vương Thiết Thương miếu rồi dừng lại chỗ tượng thần, trong ngôi chánh điện.

Chàng lẳng lặng bước theo xem việc gì xảy ra, hoặc là quái vật gì xuất hiện.

Trong khoảng kahúc, chàng dừng lại trước miếu và đứng yên vì sợ trong miếu có người mai phục.

Một lúc lâu, chàng bước nhanh vào phòng.

Khi vào đến bên trong, chàng đưa mắt nhìn quan sát, bất giác chàng tức cười nôn ruột nhưng cố dần lòng.

Tiếng chân khắp khểnh lúc nãy là tiếng của 4 người đang đứng trong đại điện. Tất cả đều què một cái chân trái. Mỗi người đều choàng qua cổ một sợi dây xích to, và cột lưng lẫn người này dính người kia, làm cho mỗi lần di động là không ai được tách rời hàng ngũ. Mỗi người đều chống một cây gậy

Người thứ nhất mặt mày nhăn nhep, mang cái chân cụt, mà bắp vế bị xẻ làm hai, đã tàn phế lại càng có vẻ tàn phế thêm.

Người thứ hai nếp trán nhăn nheo, in rõ ba vết sẹo trên gương mặt.

Người thứ ba thì lùn nhỏ, mặt mày cũng dơ dáy hốc hác như 2 lão kia.

Người thứ tư là một vị hòa thượng thân hình to lớn.

Dương Qua rất lạ lùng nhủ thầm :

- Máy người này thật là quái gở, chẳng lẽ trọn đời họ chẳng rời nhau một bước ?

Một tiếng keng nổi lên, lão thứ nhất đánh đá lấy lửa châm vào ngọn đuốc, giơ lên làm cho Dương Qua trông thấy rõ từng người.

Chàng nhìn kỹ 4 người này, trừ lão già thứ nhất có cặp mắt sáng quắc, còn 3 gã kia đều mù cả.

Chàng nói thầm :

- A ! Lão này là người tiên phong dẫn lộ cho ba gã kia, thực là kẻ chột làm vua xứ mù.

Lão già mắt sáng đưa cao cây đuốc đi lục soát khắp từ trước đến sau miếu. Bốn người bị chàng kéo theo sợi dây xích sắt. Mỗi người họ chỉ đứng cách nhau độ 3 bước.

Dương Qua bước nhẹ theo, quan sát từng cử động một. Ai cũng tưởng 4 người này hành động rất bất tiện, vì họ đã đui lại què. Nhưng 4 người này tai mũi đều thính, vẻ mặt đanh ác lộ trên vùng trán. Tuy nhiên, họ lại không trông thấy được chàng đứng sau tượng thần.

Bốn người đi tuần soát một hồi, đoạn trở về đứng giữa chánh điện.

Lão già mắt sáng cất tiếng bảo :

- Kha lão đầu chẳng để lộ một hành tung. Nếu lão quyết ý ra tay thì chắc còn phải ỉn núp đầu đây.

Người thứ ba nói :

- Đúng đấy ! Gã đã bằng lòng ước hẹn ắt phải đến chứ. Con người của Kha lão đầu là một hạng hiệp sĩ tự phụ. Hai chữ “tín nghĩa” coi trọng hơn Thái Sơn.

Cả 4 người đều ngò xuống đất ngay chính điện. Lão già thứ hai liền cất tiếng bảo:

- Sa đại ca ! Đại ca có chắc là Kha lão đầu đến chằng ?

Người thứ nhất liền bảo :

- Không chắc lắm ! Tuy lão đã hứa, nhưng có ai đại gì biết cái chết mà còn dẫn thân vào.

Người thứ ba vội vàng đính chính :

- Không lẽ vậy đâu ! Kha lão đầu là một vị đầu lĩnh của Giang Nam Thất Quái, chính Thất ác Khưu lão đạo còn chẳng dám làm gì thay, Kha lão đầu muôn dặm băng ngàn đến xứ Mông Cổ để truyền dạy võ công cho Quách Tĩnh là một chuyện trong giang hồ ai ai cũng đều biết rõ, một lời hứa của Giang Nam Thất Quái đáng giá ngàn vàng. Chúng ta phải phòng bị trước mới được.

Dương Qua núp sau tượng thân nghe rất rõ ràng. Chàng nhủ thầm :

- à à ! Bọn chúng đến đây cốt ý chờ đợi Kha lão công !

Người thứ hai trong bọn nói :

- Tôi dám đoán chắc là Kha lão đầu không trở lại. Bành đại ca ! Đại ca dám đánh cuộc với tôi không ?

Lời nói của lão chưa dứt, bỗng nghe có tiếng động mạnh từ xa đưa lại. Rõ ràng là tiếng chân người bước trên mặt đá, nhẹ nặng khác nhau, tựa hồ như một người đang chống gậy đi lần về phía trước miếu. Dương Qua lúc còn nhỏ cùng Kha Trấn ác ở tại Đào Hoa đảo rất lâu, nghe tiếng bước chân chàng đã chắc chắn là Kha Trấn ác đến.

Người ốm thứ ba cất tiếng cười ha hả :

- Hầu lão đệ ! Kha lão đầu đã đến, đánh cuộc không đặng rồi.

Người thứ hai lẩm bẩm nói :

- Tặc tử điều ! Quả nhiên không sợ chết, không phải là kẻ tà vậy.

Tiếng lộp cộp nổi lên trên nền miếu.

Phi Thiên Biển Bức Kha Trấn ác tiến vào chính điện, đứng ngay ngắn nói :

- Kha Trấn ác giữ lời hứa mà lại, tôi đã lấy được Cửu hoa ngọc lộ hoàn của Đào hoa đảo chúa, gồm 12 viên, mỗi vị uống 3 viên là bình phục.

Nói xong ông đưa ra một cái hộp nhỏ, giao tận tay lão già mắt sáng, ông này vui mừng tiếp lấy :

- Đa tạ !

Kha Trấn ác ôn tồn bảo :

- Lão phu đã lo xong xuôi mọi việc nên lại đây để chịu chết.

Nhìn thấy râu tóc trắng phau vẻ mặt rần rỏi, Kha Trấn ác đứng oai vệ như một thiên thần giữa chính điện, khiến mọi người đều mẩn cảm cái uy vũ này.

Người thứ nhì cảm thấy bồn chồn trong dạ :

- Sa đại ca ! Xin đại ca hãy nghĩ lại ! Kha lão đầu thủ tín đã mang về đây Cửu hoa ngọc lộ hoàn, thì dù cho đại ca có tiên cừu hận việc gì đại ca cũng mở rộng lòng nhân mà tha thứ hay bỏ qua cho lão.

Người thứ ba cười sặc sụa, nói :

- A ! Hầu lão đệ ! Lão đệ có tấm lòng nhân của đàn bà con gái, không sợ 4 người chúng ta sau này chết chẳng đất chôn hay sao ? Hầu lão đệ ! Hôm nay tâm ý của Kha Lão đầu chưa để lộ ra, biết đâu ngày sau Kha lão đầu lại chẳng giữ kín cho chúng ta.

Bỗng có tiếng hét :

- Hãy động thủ một lượt !

Tức thì 4 người đứng bao quanh một vòng trong làm cho Kha Trấn ác vô phương đào tẩu.

Vị thủ lĩnh của 4 người này là lão già mắt sang cất tiếng nói to :

- Kha lão đầu ! Ba mươi năm về trước chính ngươi đã thấy cái chết thảm của Dương Khang, tưởng hôm nay ngươi đã cao chạy xa bay rồi, nào ngờ lẽ trời báo ứng chẳng sai.

Kha Trấn ác chống gậy đứng giữa điện, nghe qua cả giận nói :

- Dương Khang nhận giặc làm cha, bán nước cầu vinh, là loại tiểu nhân đê tiện. Ta là Kha Trấn ác, đường đường là nam tử trượng phu đội trời đạp đất, tại sao ngươi dám đem tên gian tặc Dương Khang ra so sánh với ta ?

Người thứ ba là một người lùn nhỏ, cất tiếng mắng :

- Cái chết đã đến nơi, mà vẫn còn giữ giọng anh hùng hảo hán.

Khi gã này nói dứt, cả 4 người đều vung ra song chưởng, như mưa sa bão táp đánh mạnh vào người Kha Trấn ác.

Kha Trấn ác đã nhận định rõ tình thế, biết không thể nào chống cự nổi 4 người này, nên ông đứng yên bất động không buồn ra chiêu chống trả.

Trong khi chưởng phong của 4 người này chưa chạm đến mình đối phương, bỗng thấy từ sau lưng Kha Trấn ác có một luồng dịch phong như vũ bão phát ra làm cho cát bụi trên trần nhà rơi xuống như mưa. Nhưng luồng chưởng quái dị này như không muốn tấn công vào ai trong 4 người.

Bốn người cảm thấy sức mạnh vô biên của chưởng lực mà chính họ cũng không chống lại nổi.

Lão già mắt sáng đưa mắt quan sát. Chính Kha Trấn ác bị vây đứng bất động, thì còn ai phát ra chưởng phong này ? Đôi mắt của lão đăm đăm nhìn thần tượng Vương Thiết Thương và đoán biết sau tượng có người núp.

Bốn người đưa bốn chưởng đánh vào não môn của thần tượng, là cho chiếc đầu của Thần tượng văng xuống đất bẻ từng miếng.

Trong bốn người thì hết ba đã mù lòa không còn trông thấy gì nữa. Duy có lão già mắt sáng là kẻ cầm đầu, nhưng không rõ Kha Trấn ác biến đi đâu mất. Lão cả giận hiệp cùng ba người kia bước đến chỗ tượng thần quan sát.

Họ thấy một người thanh niên tuổi độ ba mươi, mặt đầy vẻ giận dữ, cánh tay ôm chặt cổ Kha Trấn ác giờ cao lên nói như găm thét :

- Người lấy cớ gì mà mắng nhiếc tiên phụ của ta ?

Kha Trấn ác hỏi to :

- Người là ai ?

Dương Qua nói :

- Ta là con trai của Dương Khang, tên là Dương Qua. Ta với người lúc ở Đào hoa đảo, người còn nhớ chăng ? Tại sao trong lúc vắng mặt ta người đành lòng mắng người khuất núi ?

Kha Trấn ác lạnh lùng nói :

- Chuyện đời biến đổi, hết xưa đến nay. Phàm làm điều gì cũng được muôn đời ghi chép. Có kẻ để tiếng xấu muôn đời cũng do bàn tay thiện ác của họ làm, đừng phiền trách sự đằm tiếu của kẻ thế nhân.

Dương Qua thấy Kha Trấn ác chẳng mấy may phục tùng, lại còn đem lý sự ra cãi, càng làm cho chàng thêm uất giận. Chàng giờ cao thân mình lão ném mạnh xuống đất và hét to :

- Người hãy nói cho rõ vì sao cha ta phải mang tiếng xấu như vậy ?

Lão mắt sáng thấy Dương Qua oai phong凛冽, chỉ trong phút chốc mà làm một chuyện kinh thiên động địa, ông không thể ngờ được. Liệu biết mình và 3 người bạn không phải là tay đối địch với Dương Qua, nên ông nhẹ nhàng cất bước, nắm sợi xích ra hiệu cho 3 người lần lượt ra khỏi miếu đường.

Dương Qua lạnh như điện chớp, vừa lắc một cái đã án ngữ tại cửa miếu và quát to :

- Hôm nay các người không nói rõ ràng, tất cả đều không còn sống để ra khỏi cửa miếu.

Cả bọn không chịu kém. Họ hét to, mỗi người đẩy ra một chưởng đánh vào Dương Qua.

Dương Qua hét to :

- Vậy càng tốt !

Chàng liền đưa ra một chưởng mạnh tựa vũ bão, chạm phải chưởng lực 4 người này phát ra tiếng kêu “bình bình”. Hai loại chưởng chạm nhau bay vùn vũ, như cơn gió lốc có một áp lực kinh hồn. Bốn người gặp một áp lực mãnh liệt làm cho họ sững sờ, muốn ngã về phía sau. Trong nhóm 4 người có người thứ hai võ công yếu hơn, bị chưởng phong đánh vào não môn bắn ra, nằm mọp xuống đất thờ hồng học.

Dương Qua nói :

- Bốn người là ai ? Tại sao có thân hình quái dị như thế ? Sao lại ước hẹn với Kha Trấn ác gặp mặt ?

Lão già mắt sáng bị trúng chưởng phong của Dương Qua ở bụng, lực phủ ngũ tạng như bị xáo trộn, nên vội vàng ngồi xuống vận khí lực để tránh nguy hiểm đến tính mạng, và cũng chẳng dám nói lời nào.

Bốn lão già này lai lịch như sau :

Người mắt sáng là Sa Thông Thiên

Người thứ hai là sư đệ của lão, có biệt hiệu là Tam đầu giao Hâu Thông Hải.

Người thứ ba là gã lùn nhỏ biệt hiệu Thiên Thủ Nhân Bành Liên Hồ.

Người thứ tư là gã hòa thượng biệt hiệu Đại Thủ ấn Linh Trí Thượng Nhân. Ba mươi năm trước 4 người này bị Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông bắt đem giao cho Khuu Xứ Cơ và Vương Xứ Nhất trông giữ, giam cầm tại Trung Dương Cung ở Chung Nam Sơn, để chúng hối lỗi rồi mới phóng thích.

Tuy nhiên bọn chúng tính ác khó bỏ, cả bọn tìm đủ trăm phương ngàn kế để thoát thân. Mỗi lần trốn khỏi đều bị bắt về. Đến lần thứ ba, Bành Liên Hồ, Linh Trí Thượng Nhân và Hâu Thông Hải giết chết mấy tên đệ tử của Toàn Chân phái canh gác để trốn thoát. Nhưng lần này cũng lại bị đạo sĩ phái Toàn Chân bắt được.

Mấy đạo sĩ giận quá truyền bắt hết bọn người này chặt chân khoét mắt, trừ Sa Thông Thiên không có nhúng tay vào máu nên tha không khoét mắt lão này.

Cho đến 16 năm sau, quân Mông Cổ bao vây Trùng Dương cung, cả bọn 4 người thừa cơ trốn thoát.

Trừ Sa Thông Thiên, cả 3 người kia đều bị mùa lòa. Bành Liên Hồ lại sợ rằng lão trở lòng, phụ anh em bỏ đi mất, nên lấy dây xích sắt xâu lại thành một chuỗi người, không ai có thể tự tiện đi đâu được.

Lúc Dương Qua đang học võ ở Trùng Dương cung không hề biết được việc này vì thầy và sư huynh quá nghiêm khắc nên không đến được chỗ giam cầm, không biết mặt mũi mấy gã này ra sao.

Sa Thông Thiên từ khi rời khỏi Trùng Dương cung, đoán biết không sớm thì muộn cũng bị đạo sĩ phái Toàn Chân bắt gặp vì tai mắt của phái này đầy dẫy trong thiên hạ, mà tự xét mỗi người đều tàn tật, chắc không thể địch nổi, nên đưa tất cả lanà xuống phương Nam tìm một thôn ấp hoang vu để trốn lánh.

Một ngày họ đang đi ngoaiù đường bỗng gặp Kha Trấn ác từ miếu Thái Dương đi lại. Sa Thông Thiên sợ lão Kha tiết lộ chỗ ở của họ, bèn ra tay một lượt cầm giữ Kha Trấn ác. Kha Trấn ác võ công lại kém hơn 4 người, nên bị chúng bắt và hạch sách đủ điều. Chúng rõ Kha Trấn ác không có ác ý gì với bọn họ cả, nhưng oán thù Kha Trấn ác rất sâu vì hai lẽ. Một là hai nẻo tà chánh không thể sống chung. Hai là sợ Kha Trấn ác chỉ chọc chỗ ẩn thân của chúng, vì vậy 4 người muốn đánh chết Kha Trấn ác cho an lòng.

Bấy giờ Kha Trấn ác mới lên tiếng năm nỉ xin cho lão đến Làng Hồ có việc cần thiết, sau khi công việc hoàn thành sẽ trở về đây chịu chết. Nếu bọn què chịu dung cho lão vài ngày thì khi đến Lãng Hồ lão sẽ lấy thuốc trị thương của Hoàng được Sư là Cửu hoa ngọc lộ hoàn mà biểu tặng.

Bốn lão này từ khi bị chặt chân, mỗi khi có mưa bão gió tuyết về đêm là đau đớn vô cùng. Nay nghe Kha Trấn ác nói đến việc tặng linh đơn khiến cả 4 người rất hoan hỉ. Họ bảo Kha Trấn ác phải nặng lời thề thốt, một là không chỉ chỗ ẩn núp của họ, hai là không được tìm thêm hào kiệt trợ giúp và hẹn ngày gặp nhau tại miếu Vương Thiết Thương.

Sa Thông Thiên nhắc lại chuyện cũ :

- Dương công tử, lệnh ton ngày trước cư xử với chúng tôi như thượng khách, khi ông chết chúng tôi vẫn giữ mái mối tình cố cựu không quên, mong công tử tha thứ cho chúng tôi nhờ.

Mười năm về trước, Sa Thông Thiên và Bành Liên Hồ là hai tay khét tiếng giang hồ, vua không sợ thần không kinh, dù cho gươm đao kê cổ, búa rìu trước mặt cũng không tỏ ra khiếp nhược như thế này. Nhưng mấy năm dài lao lý, lại bị chặt chân khoét mắt, bao nhiêu hào khí, hùng phong nhụt dần, cho nên họ mới hướng vào Dương Qua cầu xin mạng sống.

Dương Qua xì một tiếng chẳng đáp, quay sang Kha Trấn ác hỏi :

- Kha lão công, ông đến Lãng Hồ có nghe tin tức của Trình Anh và Lục Vô Song không ?

Kha Trấn ác cất tiếng cười dài :

- Dương Qua, Dương Qua ! Chuyện nhỏ mọn đó ngươi hỏi đến làm gì ?

Dương Qua hỏi :

- Tại sao vậy ?

Kha Trấn ác cất tiếng cười dài nói :

- Công việc hôm nay, ta là Phi Thiên Biển Bức nào kể đến tám thân già nữa, nếu gặp lúc thiếu niên sức cường lực tráng thì Kha Trấn ác này cũng đâu có kính sợ ? Võ công cao diệu chỉ có thể uy hiếp những kẻ tham sanh úy tử, chứ đối với Giang Nam Thất Quái đâu có dễ gì bức sách được ?

Dương Qua nhìn thấy lão râu tóc bạc phơ, mặt mày lấm liệt nên sin ra kính phục :

- KHA lão công công, ông nhìn tôi có phải Dương Qua chăng ? Chỉ vì công công chạm đến danh dự của cha tôi nên tiểu bối mới đắc tội. Kha lão công vang danh bốn biển, dự mãi còn khôn, Dương Qua tôi từ lúc trẻ vẫn khâm phục, đâu dám vô lễ với công công.

Kha Trấn ác với nụ cười cởi mở nói :

- Theo lời nói này, lão phu đã đoán được nhân phẩm của các hạ. Các hạ là người đã lập được đại công ở thành Tương Dương, thực là một vị anh hùng. Vậy ngươi đâu có thể sánh cùng một bọn với phụ thân ngươi. Nếu ta chỉ trích đến ngươi thì hóa ra ta tự chuốc nhục hay sao?

Dương Qua mặt mờ không rõ hành vi của phụ thân ra sao, nên vội vàng hỏi :

- Kha lão công, sự lấm lẩn của phụ thân tôi như thế nào, công công cho tôi được nghe rõ.

Không ngờ Dương Qua chẳng biết mảy may gì về việc này, dù chàng đã giao du với đủ mọi tầng lớp nhưng chẳng ai đề cập đến dĩ vãng của Dương Khang. Trong lúc bất ngờ, lại nghe lời nói thẳng của Kha Trấn ác, làm sao chàng chẳng bồi hồi cảm xúc và hỏi rõ ngọn nguồn cho được ?

Kha Trấn ác ngỡ là Dương Qua giả vờ, nhưng nghe giọng nói tha thiết và thành khẩn của chàng ông mới bắt đầu kể rõ nguồn cơn từ lúc Quách Tĩnh và Dương Khang kết nghĩa, lại nói việc Dương Khang và Âu Dương Phong âm mưu hãm hại năm người trong nhóm Giang Nam Thất Quái ra sao. Và do đâu bị trúng độc từ áo da nhím của Hoàng Dung tại miếu Vương Thiết Thương rồi phải chết thê thảm. Sau rốt ông nói rất bi thiết :

- Những chuyện đã qua, quý vị ở đây đều thấy tận mắt. Sa Thông Thiên, Bàn Liên Hồ, các vị hãy kể cho Dương công tử nghe coi lời nói của lão phu có sai sự thật không ?

Kha Trấn ác vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng “quạ, quạ” kêu inh ỏi, từ trên cao bay xuống đậu ở nóc miếu 10 con quạ lông đen cất tiếng kêu dậy đất.

Sa Thông Thiên thở dài rên rĩ :

- Có một đêm trong năm nọ, quạ kêu rên trời, ta đã bắt nó giao cho Dương công tử, lúc ấy Bành lão đệ thấy cơ hội đã đến bèn đi mất, ta có nghe Dương công tử bị chặt tay nhưng không ngờ còn sống đến ngày nay.

Dương Qua ôm đầu, ngồi bệt xuống đất, cảm thấy buồn tủi vô cùng. Chàng không ngờ ngày trước cha mình đã tạo ra những chuyện tồi tệ làm di xú khiến cho mình phải mang tiếng xấu đời đời.

Giữa ngôi thần điện, sáu người ngồi yên chẳng ai nói một tiếng nào cả. Chỉ nghe tiếng quạ kêu vang trời.

Dương Qua vốn tính cực thiện, Kha Trấn ác biết vậy liền lên tiếng :

- Dương công tử lập được đại công như thế làm cho bá tánh trong thành Tương Dương vui vẻ khâm phục, mà phụ thân của công tử cũng được thơm lây. Phụ thân của công tử tuy an giấc ngàn thu nơi suối vàng, cũng mãn nguyện có được một người con chí hiếu. Ta có nghe nhị đệ nói qua, vua Hạ Võ là vị vua thánh đức, mà phụ thân lại là kẻ khắc bạc ác nhân

Dương Qua ôn lại sự tình từ lúc gặp mặt vợ chồng Hoàng Dung, Quách Tĩnh, và nghĩ đến Hoàng Dung luôn đề phòng, không bao giờ nhắc đến những việc đã qua liên quan đến phụ thân hay cá nhân chàng. Bấy giờ trong đầu óc chàng quả nhiên phiền não, mọi việc không hay đều do phụ thân chàng gây ra, làm cho chàng uất ức, thở dài. Chàng hỏi Kha Trấn ác :

- Lão công ! Trình Anh và Lục Vô Song hai vị này vẫn bình yên đấy chứ ?

Kha Trấn ác tươi cười bảo :

- Hai người này được tin công tử đã thiêu rụi hai ngàn hộ lương của địch ở Nam Dương và tận diệt quân tiên phong Mông Cổ làm cho họ hoan hỉ vô cùng. Họ hỏi thăm tin tức của công tử mạnh khỏe thế nào, và hỏi thăm công tử có biết tin tức gì của Tiểu Long nữ cô nương chăng ? Cả hai chị em vẫn mạnh khỏe và hằng nhớ đến công tử.

Dương Qua buồn bã nói :

- Hai vị nghĩa muội này, đã xa cách 10 năm mà chưa gặp mặt !

Bỗng Dương Qua quay đầu lại hỏi Sa Thông Thiên :

- Kha lão công đã bằng lòng giao cả tính mạng cho người quyết định. Lão công đã hứa thì vẫn giữ lời. Thế mà người vẫn nằng nặc đòi giết lão

công, vậy người hãy ra tay giết chết lão công đi, để ta giết hết bọn chúng bay trả thù cho lão công.

Sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ đưa mắt nhìn nhau chẳng nói ra lời. Họ đứng ngây người hồi lâu, Sa Thông Thiên cất tiếng nói :

- Dương đại hiệp, chúng tôi không biết nên mạo phạm đến oai rờng của Kha lão hiệp, mong 2 vị rộng lòng bỏ qua cho chúng tôi.

Dương Qua nói như hét :

- Các người không biết thì thôi. Nhưng các người có lỗi rất nặng là không biết giữ tròn tín nghĩa, và muốn làm thiệt mạng lão công, các người nghĩ sao đây ?

Sa Thông Thiên khom người xuống van xin :

- Chúng tôi lỗi lầm đáng chết ! Mong nhị vị thứ lỗi. Kha lão hiệp đại tín đại nghĩa, làm cho chúng tôi khâm phục vô cùng.

Dương Qua hét to :

- Hãy mau mau rời khỏi nơi đây, ta chẳng còn muốn thấy các người nữa, nếu cãi lại ta sẽ ra tay...

Sa Thông Thiên và 3 người kia như hồn hồn chẳng nói nên lời, chỉ biết khom người thi lễ và băng mình đi khỏi miếu rất nhanh.

Dương Qua vô tình đã cứu được Kha Trấn ác thoát khỏi cảnh thập tử nhất sinh. Kha Trấn ác tỏ vẻ cảm kích vô cùng. Hai người đi lần ra ngoài ngòi xuống nền miếu nói chuyện.

Kha Trấn ác nói :

- Sở dĩ ta đến Lăng Hồ trấn cũng là vì Quách nhị cô nương.

Dương Qua cả kinh hỏi :

- Tiểu muội đã gặp việc gì ư ?

Kha Trấn ác nói :

- Quách Tĩnh quý hai đứa con gái như châu ngọc, mặt dù tánh mỗi đứa mỗi khác. Nhưng không biết vì đâu Quách Tường bỗng nhiên biến mất khỏi thành Tương Dương. Không ai rõ nó đi hướng nào. Vợ chồng Quách Tĩnh sốt ruột phái đủ hạng người đi khắp mọi nơi tìm kiếm, nhưng ngày qua ngày không được tin gì của cô bé cả.

Lão mù này cũng ở trong thành Tương Dương ra đi tìm cô bé, nhưng bất lực không tìm được một dấu tích nào. Đông, Tây, Bắc ba ngã đều có người của Quách Tĩnh cho đi tìm, duy có ngã Giang Nam là lão quen thuộc tất cả

phong thổ nhân tình cho nên lão mới đi về hướng này, và có nghe được một vài tin tức.

Dương Qua vội hỏi :

- Tin tức gì vậy công công ?

Kha Trấn ác nói :

- Khi lão lần mò đến Lâm An, có nghe hai tên sứ thần Mông Cổ nói :
“Con gái nhỏ của Quách đại hiệp ở thành Tương Dương đang bị giam cầm trong trại quân Mông Cổ.”

Dương Qua hoảng hốt kêu lên :

- Ôi chao ! Không rõ việc này là thật hay giả ?

Kha Trấn ác vội nói :

- Hai đạo quân tiên phong hậu tập của Mông Cổ hiệp nhau công phá thành Tương Dương. Bấy giờ trong triều đình có tên đại thần mê muội bàn kế nghị hòa. Hai tên sứ thần Mông Cổ đã dối gạt được đại thần của Tống triều, ắt là cấp bậc không nhỏ. Cả hai dùng tiếng Mông Cổ trò chuyện với nhau, mà không ngờ lão Kha Trấn ác này đã ở tại Mông Cổ trên mười năm, lão đã nghe và hiểu tường tận.

Dương Qua lại nói :

- Nếu đúng vậy thì câu chuyện này có thật rồi!

Kha Trấn ác nói :

- Đúng vậy ! Sau khi nghe xong, ta giận quá đánh cho hai tên sứ giả hai “con văng” cực độc, và tính trở về thành Tương Dương cho biết tin tức. Nào ngờ lại gặp phải bốn con ác quỷ cản đường. Lão đã suy nghĩ với tấm thân già sớm muộn gì cũng về trời, còn tin tức của Quách nhị cô nương chẳng lẽ làm im không báo, cho nên lão khẩn cầu chúng xin hoãn lại vài ngày, để lão đến Lăng Hồ trấn báo cho Trình Anh và Lục Vô Song biết mọi việc.

Khi hai vị này lên đường về thành Tương Dương thì lão phu trở lại đây để giữ trọn lời ước hẹn mà chịu chết. Kã đã giữ đúng lời giao hẹn tưởng đâu bốn con ác quỷ buông tha, nào ngờ chúng bội ước, cho đến lúc sự chết gần kề chúng nó mới không dám ra tay, ha ha...

Dương Qua ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn hỏi :

- Kha lão công đã nghe hai tên sứ thần Mông Cổ nói chuyện. Tại sao Quách nhị cô nương bị giam cầm ? Và tánh mạng có bị nguy hiểm gì không ?

Kha Trấn ác nói :

- Điều này ta chẳng nghe qua.

Dương Qua run run nói :

- Chuyện này nóng như lửa đốt. Văn bối xin đi trước để tìm phương thế cứu Quách nhị cô nương. Còn lão công chậm chậm mà trở về.

Lúc Kha Trấn ác ở tại thành Tương Dương đã nghe thấy Dương Qua làm nên chuyện lớn, lòng vẫn thâm phục, nên ông nói tiếp :

- Dương công tử có ra đi phải cẩn thận cho lắm, lão sẽ trở về thành Tương Dương đợi tin mừng.

Dương Qua cất giọng ôn hòa nói :

- Kha lão công ! Văn bối bái tạ lão công, xin ký thác cho một việc là mong tiên bối vui lòng lập lại giùm tấm mộ bia. Trên mộ bia đề rằng : “Khang chi cứu. Bất hiếu tử Dương Qua can lập...”.

Kha Trấn ác ngây người, nhưng lãnh hội ngay lời nói của Dương Qua nên đáp :

- Đúng đấy ! Đúng đấy ! Người chính là kẻ bất hiếu đối với lệnh tôn. Người nhận là kẻ bất hiếu, nhưng sự bất hiếu này khác xa kẻ khác. Lão Kha sẵn lòng giúp đỡ việc này.

Dương Qua cúi đầu cảm tạ và quay người về hướng Bắc.

Dương Qua đến Gia Hưng mua hai con ngựa để đi về phủ Nam Dương. Chàng đi suốt ngày đêm không nghỉ và cũng chẳng thay ngựa, phút chốc đã đến gần dinh quân Mông Cổ.

Nguyên Hoàng đế Mông Cổ ngự giá thân chinh, lúc bao vây thành Tương Dương thì tại Tân Dã và Đặng Châu bị thất thủ đại bại, nên không biết rõ quân nhà Tống thực hư thế nào. Vì thế quân Mông Cổ rút lui về Tương Dương để an dinh lập trại, án binh bất động. Chỉ thấy cờ xí rợp trời, gươm đao chom chồm, nhìn vào dinh trông thấy vô số người qua lại.

Dương Qua chờ đến tối mới mò mẫm vào đại dinh quan sát, nhìn thấy cuộc bố phòng thật nghiêm ngặt, xung quanh ngự dinh một rừng giáo mác, không vật gì có thể lọt vào được.

Dương Qua tuy võ công uy dũng, sức lực có thừa, nhưng chàng nghĩ mãnh hổ nan địch quần hồ, hảo hán khó thể cự nổi nhiều người nên chàng im lặng theo dõi mà chẳng dám để lộ hành tung.

Đêm đến, chàng lục soát khắp Đông dinh, ngày kế là Tây dinh, lần lượt mỗi đêm đến một dinh. Qua hết bốn doanh trại lớn, chàng cũng không gặp tin tức gì của Quách Tường cả. Sau cùng chàng lập kế bắt cóc một vị tham mưu của Mông Cổ để tra hỏi. Tên này khai là trong tất cả doanh trại không

có bất cô gái nào là con của Quách Tĩnh đại hiệp ở thành Tương Dương, gã không nghe và cũng không thấy việc này.

Dương Qua vẫn để lòng phòng bị, lục soát thêm vài ngày nữa cũng không thấy tin tức nào đáng chú ý. Chàng nhủ thầm :

- Hay là Quách bá bá đã cứu khỏi, hoặc hai tên sứ thần đã nghe lỏm những lời giả dối, rồi có dịp bàn hươu tán vượn?

Chàng đưa mắt nhìn xem cảnh vật thấy hoa nở rộ cành, báo hiệu mùa xuân sắp đến, cái kỳ hạn của Tiểu Long nữ “mười sáu năm” đã sắp hết, làm cho lòng chàng hồi hộp, vội vã đi về hướng Bắc, theo lối cũ trở về Tuyệt Tình Cốc.

*

* *

Nhắc lại việc Quách Tường và Kim Luân Pháp Vương. Nàng thấy Kim Luân Pháp Vương là tay ác độc vô cùng, đã giết chết hai người bạn Trường Tu Quý và Đại đầu Quý, lòng nàng vô cùng chua xót. Nàng nghĩ thế nào cũng phải chết dưới ma chưởng của quái lão hòa thượng, nhưng vẫn hiên ngang, ngược mặt nói :

- Người muốn giết chết ta, sao còn chưa ra tay ?

Kim Luân Pháp Vương cười hô hố nói :

- Giết chết người chẳng khó gì ? Hôm nay ta đã giết người như vậy là tạm đủ, còn số phận người ta đợi ngày nào tốt mới đem ra khai đao, và ta chẳng để người chạy thoát đâu.

Quách Tường thấy rõ hoàn cảnh của mình không thể chống cự nổi với quái hòa thượng, chỉ bằng cứ theo lời lão rồi sẽ tính kế thoát thân sau.

Suy nghĩ xong, Quách Tường leo lên ngựa, từ từ cất vó phi chậm. Kim Luân Pháp Vương vui vẻ nghĩ thầm :

- Hoàng thượng và Hoàng đệ tìm đủ thiên phương bách kế câu thúc tính mạng của Quách Tĩnh mà không được. Hôm nay ta giữ con bé này làm con tin để bức Quách Tĩnh phải theo về phía ta. Nếu Quách Tĩnh không chịu, ta sẽ đem con gái cưng của hắn ra cửa thành Tương Dương hành hạ, làm cho vợ chồng nó tinh thần tán loạn rồi thừa dịp công thành. Như thế thật là diệu kế, lấy thành Tương Dương như trở bàn tay.

Hai người đi đến lúc trời xẩm tối, tìm chỗ trú ngụ.

Gặp được một căn nhà hoang vắng, trống trước trống sau, không người ở đã lâu, gian nhà này trơ trọi chỉ còn 4 bức vách xiêu vẹo.

Kim Luân Pháp Vương và Quách Tường vào trong. Ông lấy lương khô chia cho Quách Tường ăn, đưa nàng vào buồng trong ngồi nghỉ, còn lão ngồi giữa nhà tĩnh tọa và vận nội lực bồi dưỡng tinh thần.

Quách Tường tâm trí rối bời, làm sao ngủ được. Nàng thao thức đến nửa đêm rồi nhẹ bước ra ngoài nhìn xem Pháp Vương đang làm gì. Nàng nhìn thấy Kim Luân Pháp Vương nằm ngoẻo đầu vào vách hơi thở đều đều, chứng tỏ ông đang chìm đắm trong giấc mộng mê man.

Quách Tường cả mừng, liền lên ra ngoài dẫn ngựa đi hỏi ngôi nhà độ 10 trượng, đoạn thót lên yên, thúc con tuấn mã phi nước đại. Phút chốc đi trên nửa dặm đường, nàng quay đầu lại chẳng thấy Kim Luân Pháp Vương đuổi theo nên mừng rỡ giục ngựa phi nhanh.

Nàng lại nghĩ khi Kim Luân Pháp Vương tỉnh dậy ắt ông đuổi theo và có lẽ ông tin rằng nàng đã trở về thành Tương Dương bằng nẻo đường phía Nam.

Vì nghĩ thế nên Quách Tường rẽ về hướng Bắc đi thật nhanh hòng đánh lạc hướng Kim Luân Pháp Vương. Dù cho ông có thuật khinh công cao đến đâu cũng không thể đuổi theo kịp.

Tuy nhiên nàng vẫn lo sợ phạm phong, cứ phút chốc lại quay đầu nhìn xem Kim Luân Pháp Vương có đuổi theo chăng. Nàng phi ngựa chạy càng lúc càng nhanh, đến khi trời vừa rạng sáng đã cách xa chỗ cũ bảy tám mươi dặm đường, bấy giờ mới yên lòng gò cương ngựa chậm lại.

Quách Tường đưa mắt nhìn về phía trước thấy một hòn núi xum xuê hoa lá, nàng lại muốn thưởng ngoạn nên giục ngựa lên sườn núi.

Càng lên cao phong cảnh càng mỹ lệ. Bỗng nghe có tiếng thở ô ô trước mặt, nàng vội vã giục ngựa bước tới, thấy một người nằm ngủ say sưa, gối đầu trên một phiến đá.

Quách Tường lật đật xuống ngựa bước tới bên cạnh xem xét, thì ra người này đầu trọc mũi to, mặc áo đạo bào màu vàng lại chính là Kim Luân Pháp Vương. Không rõ làm sao lão lại đến trước mặt mình tài tình như vậy ?

Quách Tường cả sợ nhảy thót lên yên ngựa, giục ngựa chạy xuống núi. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy Pháp Vương vẫn nằm yên bất động không trở dậy đuổi theo.

Nàng vội vàng giục ngựa chạy nhanh tới chân núi, rẽ vào một con đường hoang hoang lổ. Nàng phi ngựa chạy như bay, độ chừng thối chín một nôi

cơm thì thấy phía trước có một người khoanh tay đứng dựa vào gốc cây đại thọ, nhìn nàng cười hì hì, chính là Kim Luân Pháp Vương.

Quách Tường chẳng sợ hãi chút nào mà giận dữ quát lên :

- Quái lão hòa thượng, ông cứ cản trở mãi, hết lối này đến lối khác, tại sao ông dám đùa bỡn bản cô nương !

Nói xong nàng giục ngựa đến trước và giơ cao roi ngựa đánh bổ vào mặt Kim Luân Pháp Vương.